

УДК 343.13

І.В. Гловюк,
доктор юридичних наук, доцент
завідувач кафедри кримінального процесу
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПИТАННЯ ОЗНАЙОМЛЕННЯ З МАТЕРІАЛАМИ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ У КОНТЕКСТІ ПРАКТИКИ ЄСПЛ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню проблемних питань ознайомлення з матеріалами досудового розслідування у порядку ст.ст. 221 та 290 КПК України у контексті практики ЄСПЛ. Указано на недоліки нормативної регламентації цих процедур у частині обмеження ознайомлення з матеріалами. Запропоновано та сформульовано зміни та доповнення до КПК України.

Ключові слова: матеріали досудового розслідування, відкриття, видалення відомостей, достатній час та можливості для захисту, пропорційність обмеження, юридична визначеність.

Постановка проблеми та аналіз попередніх досліджень. Статті 221 та 290 КПК України, регламентуючи ознайомлення з матеріалами досудового розслідування, встановлюють певні обмеження, зокрема, для сторони захисту у контексті такого ознайомлення: ч. 1 ст. 221 КПК України передбачає, що слідчий, прокурор зобов'язаний за клопотанням сторони захисту, потерпілого, представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, надати їм матеріали досудового розслідування для ознайомлення, за виключенням матеріалів про застосування заходів безпеки щодо осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, а також тих матеріалів, ознайомлення з якими на цій стадії кримінального провадження може зашкодити досудовому розслідуванню, а ч. 5 ст. 290 КПК України передбачає, що у документах,

які надаються для ознайомлення, можуть бути видалені відомості, які не будуть розголошені під час судового розгляду. Видалення повинно бути чітко позначено. За клопотанням сторони кримінального провадження суд має право дозволити доступ до відомостей, які були видалені. Ці норми мають бути проаналізовані у контексті права на справедливий суд у інтерпретації практики ЄСПЛ, у контексті, по-перше, підстав обмеження ознайомлення з матеріалами, по-друге, у контексті належної правової процедури вирішення питання про таке обмеження. Окремі питання ознайомлення з матеріалами досудового розслідування за ст.ст. 221 та 290 КПК України досліджувалися Ю.П. Аленіним, С.В. Андрусенком, Н.Л. Боржецькою, В.В. Вапнярчуком, Я.П. Зейканом, Н.С. Карповим, С.О. Ковальчуком, Д.Є. Крикливцем,

Я.О. Куц, Л.М. Лобойком, М.А. Макаровим, О.В. Малаховою, А.В. Мурзановською, В.В. Павловським, С.А. Паршаком, Д.В. Пономаренком, О. Сапіним, О.О. Торбасом, М.С. Туркотом, С.Б. Фоміним та ін., проте, питання кореляції відповідних процедур із практикою ЄСПЛ спеціально не розглядалися.

Виклад основного матеріалу.

В питаннях розкриття доказів Європейський суд практично виходить з деяких загальних правил: докази (і обвинувальні і виправдувальні) повинні бути відомі захисту, будь-які обмеження захисту на доступ до них повинні бути мінімальними, суворо необхідними в рамках того суспільного інтересу, який такі обмеження переслідують [1, с. 357].

Що стосується відмови надати матеріали, ознайомлення з якими на цій стадії кримінального провадження може зашкодити досудовому розслідуванню, за ст. 221 КПК України, у цілому не суперечить Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та правоположенням практики Європейського суду з прав людини. Адже право на розкриття інформації про справу не є абсолютним правом. Відмова в розкритті інформації може бути виправданою, якщо вона переслідує будь-яку законну мету — наприклад, захист національної безпеки; дотримання основних прав іншої особи — наприклад, охорона свідків від можливої помсти; або охорона важливого публічного інтересу — наприклад, не розкриття поліцією секретних методів розслідування злочинів. У будь-якій ситуації відмови розкрити інформацію такі заходи повинні бути строго необхідні і порівнюватися з дотриманням прав тієї сторони, чиї інтереси він зачіпає [2, с. 133-134]. Крім того, використання конфіденційного матеріалу

може бути неминучим, наприклад, де національна безпека або заходи боротьби з тероризмом перебувають під загрозою (Хан, §§34-40) [3, р. 61].

Разом з тим, є питання щодо належної правової процедури вирішення цього питання. При вирішенні цього питання відсутній судовий контроль вирішення питання про обґрунтованість обмеження права на ознайомлення з матеріалами досудового розслідування, це питання вирішує сторона обвинувачення у не змагальному порядку. Крім того, необмежена дискреція надана стороні обвинувачення для визначення кола цих матеріалів. Таким, що не відповідають засаді юридичний визначеності, є положення «матеріали, ознайомлення з якими на цій стадії кримінального провадження може зашкодити досудовому розслідуванню», адже про забезпечення якого важливого публічного інтересу йдеться, невідомо.

Це може поставити під сумнів справедливість судового розгляду у контексті змагальності та права підозрюваного мати достатній час та можливості для захисту.

Вимога «змагальності» у значенні статті 6, як правило, тягне за собою аналіз якості внутрішньої процедури, такі як можливість захисника висунути аргументи проти не розкриття в судах як першої, так і апеляційної інстанцій (Rowe and Davis) і обов'язок національних судів дотримуватись балансу, але не здійснювати перевірку відповідності рішення національних судів на предмет нерозкриття, оскільки Суд не може вирішувати стосовно суворості необхідності, не оглядаючи секретний матеріал, про який йде мова (Fitt) [3, р. 62].

У справі «Матановіч проти Хорватії» (Заява № 2742/12), ЄСПЛ зазначив, що право на відкриття

відповідних доказів не є абсолютним правом. У будь-якому кримінальному провадженні можуть існувати конкуруючі інтереси, такі як національна безпека, необхідність захисту свідків, які знаходяться під загрозою тиску, або утримання в таємниці методів розслідування злочинів поліцією, які повинні бути ретельно зрівноважені з правами обвинуваченого. У деяких справах може з'явитися необхідність вилучити деякі докази у захисту з метою збереження основних прав іншої особи або захисту важливих інтересів суспільства. Проте лише заходи, які обмежують права захисту та які є суворо необхідними є дозволеними відповідно до статті 6 §1. Крім того, для гарантування того, що обвинувачений отримує справедливий суд, будь-які труднощі, які виникають у захисту через обмеження права, повинні бути достатньо зрівноважені процедурами, які виконують судові органи. Суд також повторив, що стаття 6, а саме стаття 6 §3 (b) гарантує обвинуваченому «достатній час і можливості для підготовки його захисту» і, отже, передбачає, що основна діяльність захисту від його або її імені може містити все, що є «необхідним» для підготовки до основного судового розгляду. Обвинувачений повинен мати можливість організувати свій захист належним чином і без обмежень щодо можливості надати всі відповідні докази до суду першої інстанції і таким чином впливати на результат судового розгляду. Крім того, об'єкти, якими повинні користуватися кожен обвинувачений у скоєнні кримінального злочину, містять можливість ознайомити його або її з метою підготовки захисту з результатами розслідувань, проведених протягом всього провадження. Питання відповідності часу і можливостей, наданих обвинуваченому, по-

винні бути оцінені в світлі обставин кожної окремої справи. Проте, у будь-якому випадку, у системах, в яких органи прокуратури зобов'язані відповідно до закону враховувати факти на користь і проти підозрюваного — процедура, відповідно до якої органи прокуратури самостійно намагаються оцінити, що може мати або не матиме значення для справи, без будь-яких наступних процесуальних гарантій прав захисту, не може відповідати вимогам статті 6 §1 [4].

У рішенні «Мірілашвілі проти Росії» Суд зазначив: у випадках, коли деякі важливі елементи інформації навмисно приховуються від захисту, Суд повинен оцінити, наскільки ця перешкода для захисту відповідає належним процесуальним гарантіям і виправдана законними інтересами. Зазвичай в таких випадках Суд повинен перевірити, чи були причини для збереження в секреті особистості свідків або документів «відповідними та достатніми». У ряді випадків Суд також розглядав питання, чи було рішення про відмову в розкритті зрівноважене адекватними процесуальними гарантіями. Так, у справі Джаспер (Jasper) проти Сполученого Королівства ([GC], № 27052/95, §§53 і далі, 16 лютого 2000 року) Суд задовольнився тим, що суддя прийняв рішення про не розкрити докази, навіть незважаючи на те, що захист не отримала до них доступу. Суд зазначив, що судді було відомо як зміст цих секретних доказів, так і характер справи заявника, і, таким чином, він зміг зіставити зацікавленість заявника в розкритті доказів з суспільним інтересом в їх збереженні в секреті. Суд, однак, зазначає, що одного лише притягнення судді недостатньо. Так, у справі Джаспера (Jasper) Суд зазначив, що національний суддя був «дуже обе-

режний при з'ясуванні, чи мав матеріал відношення, або чи міг мати відношення до позиції захисту, яка була йому відома». Стенограми слухання показали, що «суддя застосував принципи, які недавно були роз'яснені апеляційним судом, наприклад, той принцип, що, зіставляючи суспільний інтерес зберігати секретність і інтереси обвинувачених в розкритті, велике значення слід надавати інтересам правосуддя, і що суддя повинен продовжувати оцінювати необхідність розкриття протягом усього судового розгляду». Суд також зазначив, що в процесі розгляду апеляції, апеляційний суд також розглянув питання, чи слід було розкривати докази. Суд був задоволений тим, що захист отримував інформацію, мав можливість робити заяви і брати участь в ухваленні рішень, наскільки це було можливо без розкриття тих матеріалів, які обвинувачення прагнуло зберегти в таємниці в державних інтересах (див. Джаспер (Jasper), згадане вище, §§55–56). Нарешті, Суд звертає увагу на важливість нерозкритих матеріалів і їх використання в ході судового розгляду. Так, Суд порахував важливим, коли не знайшов порушень у справі Джаспера (Jasper), що матеріали, які були приховані від захисту, які не були частиною позиції обвинувачення і не були пред'явлені присяжним [5].

Слід звернути увагу і на те, що не розголошення не буде прийнятним згідно зі статтею 6, навіть якщо воно буде належним чином розглянуто національними судами, — в тому випадку якщо воно може перешкодити обвинуваченим обґрунтовувати позицію захисту, яку вони намагаються висунути, наприклад, щодо провокації вчинення злочину [3, р. 63].

У контексті ст. 221 КПК України не може йти мова про національну

безпеку, адже, порядок кримінального провадження, яке містить відомості, що становлять державну таємницю, регламентується главою 40 КПК України, і передбачає спеціальний порядок доступу до конкретної таємної інформації та її матеріальних носіїв. Тому мова може йти про обмеження ознайомлення з матеріалами з метою захисту важливих інтересів суспільства, проте яких саме, і якими критеріями повинні керуватися слідчий, прокурор, КПК України не конкретизує. Безумовно, можна навести контраргумент, що при відкритті матеріалів за ст. 290 КПК України, стороні захисту буде надано доступ до усіх тих матеріалів, які сторона обвинувачення планує використати в суді як докази. Проте, на етапі закінчення досудового розслідування це вже може бути недостатнім для належного здійснення захисту, адже сторона захисту позбавлена права заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, у тому числі і спрямованих на збирання та перевірку доказів, з метою доповнення досудового розслідування. Все це вказує на те, що наявна нормативна регламентація, по-перше, не забезпечує пропорційності між інтересами, які захищаються шляхом ненадання матеріалів для знайомлення, та правом підозрюваного на захист, по-друге, не містить належної правової процедури вирішення питання того, які матеріали не можуть бути надані для ознайомлення за ст. 221 КПК України.

Що стосується формулювань ст. 290 КПК України, то передбачено можливість видалення відомостей, які не будуть розголошені під час судового розгляду. Видалення повинно бути чітко позначено. За клопотанням сторони кримінального провадження суд має право дозволити доступ до

відомостей, які були видалені. У порівнянні із ст. 221 КПК України, прийняти рішення про видалення відомостей у свої матеріалах можуть обидві сторони, що відповідає засаді змагальності сторін та свободи у поданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості; сторона може ініціювати отримання доступу до таких відомостей, і тоді це питання вирішується судом. Разом з тим, є питання щодо підстав та логічності такого видалення.

З одного боку, якщо мова йде про відомості, які не будуть розголошені під час судового розгляду, то, як видається, цю норму слід тлумачити у системному зв'язку із ст. 27 КПК України, яка використовує термінологію «запобігти розголошенню відомостей про особисте та сімейне життя чи обставин, які принижують гідність особи». Проте, з цією ж метою може бути прийнято рішення про здійснення кримінального провадження у закритому судовому засіданні впродовж окремої частини провадження; тоді виникає питання про доцільність дублювання процедур, пов'язаних із забезпеченням нерозголошення цих відомостей, і якій з них слід віддавати пріоритет. Відмітимо, що у літературі стверджується саме про те, що у ч. 5 ст. 290 КПК України йде мова про речі та документи, які містять охоронювану законом таємницю [6, с. 68-69].

З іншого боку, якщо ідея законодавця була іншою, і не пов'язаною напямую з запобіганням розголошенню відомостей про особисте та сімейне життя чи обставин, які принижують гідність особи, то виникає значно більше питань, а саме: про які відомості йде мова; які підстави прийняття рішення про видалення; як мотивувати необхідність доступу до відомостей, якщо

протилегній стороні (а частіше — це сторона захисту) невідомий їх зміст; який локальний предмет доказування при вирішенні питання про доступу до відомостей, які були видалені, судом. Наголосимо, що ЄСПЛ неодноразово звертав увагу на важливість саме судового порядку вирішення питання про обмеження доступу до матеріалів: у системах, в яких органи прокуратури зобов'язані відповідно до закону враховувати факти на користь і проти підозрюваного — процедура, відповідно до якої органи прокуратури самостійно намагаються оцінити, що може мати або не матиме значення для справи, без будь-яких наступних процесуальних гарантій прав захисту, не може відповідати вимогам статті 6 §1 [4]; у справі Джаспера (Jasper) Суд зазначив, що національний суддя був «дуже обережний при з'ясуванні, чи мав матеріал відношення, або чи міг мати відношення до позиції захисту, яка була йому відома». Стенограми слухання показали, що «суддя застосував принципи, які недавно були роз'яснені апеляційним судом, наприклад, той принцип, що, зіставляючи суспільний інтерес зберігати секретність і інтереси обвинувачених в розкритті, велике значення слід надавати інтересам правосуддя, і що суддя повинен продовжувати оцінювати необхідність розкриття протягом усього судового розгляду» [5]. Відповідно, логічно, що саме суд у судовому провадженні вирішуватиме це питання, адже для його вирішення необхідно оцінити пропорційність заборони доступу до матеріалів та права на захист, а така оцінка в ході подання сторонами та дослідження доказів може змінюватися.

На практиці є випадки, коли було здійснено видалення даних щодо застосування заходів безпеки [7; 8; 9].

Для прикладу, в підготовчому судовому засіданні прокурор подав до суду письмове клопотання про повернення обвинувального акту прокурору оскільки, як вбачається з матеріалів кримінального провадження та встановлено в попередніх судових засіданнях, всупереч ч. 5 ст. 290 КПК України в провадженні є свідок, щодо якого застосовано заходи безпеки. Однак, відомості про документи щодо його засекречення, які були видалені з матеріалів кримінального провадження під час досудового слідства, не зазначені у реєстрі матеріалів досудового слідства [9].

Проте, є випадки дещо подвійного тлумачення ч. 5 ст. 290 КПК України. Так, під час судового розгляду вказаного провадження прокурором для допиту заявлені свідки ОСОБА_3 та ОСОБА_4 відносно яких під час досудового розслідування застосовані заходи безпеки у зв'язку з проведенням закупок наркотичної речовини у ОСОБА_2. В судовому засіданні прокурором заявлено клопотання щодо направлення запиту до Мелітопольського ВП ГУНП в Запорізькій області для вирішення питання щодо скасування грифу таємності на матеріалах, які містять відомості про осіб відносно яких застосовані заходи забезпечення безпеки під зміненими даними ОСОБА_3 та ОСОБА_4. Вирішуючи вказане клопотання, суд вважає, що воно підлягає частковому задоволенню, виходячи з наступного. Згідно із ч. 1 ст. 352 КПК України перед допитом свідка головуючий встановлює відомості про особу та з'ясовує стосунки свідка з обвинуваченим і потерпілим. У зв'язку з тим, що на теперішній час всі анкетні дані вказаних свідків змінені згідно Закону України «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у криміналь-

ному судочинстві», суд позбавлений такої можливості. Але до сих пір виникає необхідність у перевірці судом дійсних анкетних даних заlegenдованих осіб для підтвердження правдивості їх показань наданих під час судового провадження та власної перевірки обставин перебування їх на місці події під час вчинення злочину. Згідно до ЗУ «Про державну таємницю» інформація у складених слідчим Мелітопольського ВП ГУНП в Запорізькій області ОСОБА_5 матеріалах є державною таємницею і підлягають охороні державою. Згідно із п. 9 ч. 1 ст. 162 КПК України до охоронюваної законом таємниці, яка міститься в речах і документах, зокрема належить державна таємниця. Частиною 1 статті 159 КПК України зазначено, що тимчасовий доступ до речей і документів полягає у можливості ознайомитися з ними та інше. Таким чином, суд приходить до висновку, що з охоронюваною законом таємницею можливо ознайомитись шляхом тимчасового доступу до речей та документів, в яких міститься інформація про державну таємницю. Таким чином, суд приходить до висновку щодо можливості ознайомлення з матеріалами, які містять державну таємницю, щодо осіб (а саме ОСОБА_3 та ОСОБА_4І.) відносно яких застосовані заходи забезпечення безпеки. Крім того, виходячи з вимог ч. 5 ст. 290 КПК України у документах, які надаються для ознайомлення, можуть бути видалені відомості, які не будуть розголошені під час судового розгляду. Видалення повинно бути чітко позначено. За клопотанням сторони кримінального провадження суд має право дозволити доступ до відомостей, які були видалені. Таким чином, відповідно до ст. 15 ЗУ «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть

участь у кримінальному судочинстві», суд враховує той факт, що під час досудового розслідування доступ до матеріалів вказаних залегенованих осіб був обмежений, у зв'язку з чим на час проведення слідства неможливо було відкрити їх сторонам кримінального провадження, а тому слід надати слідчому дозвіл на тимчасовий доступ до документів, в яких міститься інформація про державну таємницю щодо дійсних анкетних даних осіб відносно яких застосовані заходи забезпечення безпеки під зміненими прізвищами ОСОБА_3 та ОСОБА_4 [8]. Таким чином, замість клопотання про доступ до відомостей, які були видалені, прокурор заявив клопотання про направлення запиту для вирішення питання щодо скасування грифу таємності на матеріалах, які містять відомості про осіб відносно яких застосовані заходи забезпечення безпеки під зміненими даними; це можна пояснити тим, що це клопотання заявлено стороною, яка ініціювала видалення; суд надав дозвіл слідчому Мелітопольського ВП ГУНП в Запорізькій області ОСОБА_5 на тимчасовий доступ до документів, які знаходяться в РСЧ Мелітопольського ВП ГУНП в Запорізькій області за адресою: Запорізька область, м. Мелітополь, вул. Гетьманська (Леніна), буд. №83, в яких міститься інформація про державну таємницю щодо дійсних анкетних даних осіб відносно яких застосовані заходи забезпечення безпеки під зміненими прізвищами ОСОБА_3 та ОСОБА_4, не торкаючись питання щодо видалення. У ч. 5 ст. 290 КПК України не уточнено, яка саме сторона, лише протилежна, чи також та, яка здійснила видалення, може заявляти клопотання про доступ до відомостей, які були видалені; як видається, це може бути лише протилежна сторона, адже сто-

рона, яка здійснила видалення, може без будь-якого дозволу надати відповідні матеріали.

У літературі, крім цього, звертається увага на доцільність передбачити право не лише сторони, а й потерпілого, його представника, законного представника, цивільного позивача, відповідача, їх представників, звернутися з клопотанням про надання доступу до відомостей, які були видалені [10, с. 83].

Вищенаведене, у тому числі і приклади з практики, підтверджують те, що положення ст. 290 КПК у наведеній вище частині не відповідають засаді юридичної визначеності, і у певних випадках їх застосування при видаленні відомостей стороною обвинувачення може поставити під сумнів справедливості судового розгляду у контексті права підозрюваного, обвинуваченого мати достатній час та можливості для захисту, навіть незважаючи на те, що передбачено судовий порядок дозволити доступ до відомостей, які були видалені.

Висновки. Таким чином, для забезпечення пропорційності захищеності суспільного інтересу та обмеження права на захист у контексті ст. 221 КПК необхідно: регламентувати у КПК більш конкретне коло відомостей, для захисту яких може не надаватися доступ до матеріалів досудового розслідування; регламентувати, що суб'єктом вирішення питання обмеження доступу є слідчий суддя; встановити правову процедуру вирішення питання того, які матеріали можуть бути не надані для ознайомлення за ст. 221 КПК України. Частина 5 ст. 290 КПК України для забезпечення юридичної визначеності має бути уточнена щодо кола відомостей, підстав видалення, суб'єктів заявлення клопотання, меж мотивування

необхідності доступу до відомостей; вирішенні питання про доступу до ві- локального предмету доказування при домостей, які були видалені, судом.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Стандарти справедливого правосудия (международные и национальные практики) / кол. авторов ; под. ред. д.ю.н. Т.Г. Моршакковой. — Москва: Мысль, 2012. 584 с. — С. 357.
2. Справедливое судебное разбирательство в международном праве : опубл. Бюро ОБСЕ по демократическим институтам и правам человека (БДИПЧ) [Електронний ресурс]. — 2013. — Режим доступу: <http://www.osce.org/ru/odihr/100894?download=true>. — 280 с. — С. 133-134.
3. Protecting the right to a fair trial under the european convention on human rights : a handbook for legal practitioners. 2nd edition, prepared by Dovydas Vitkauskas. — Council of Europe, 2nd edition September 2017. — 165 p. — P. 61.
4. Рішення «Матанович проти Хорватії» (Заява № 2742/12) О. Дроздова та О. Дроздової [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://unba.org.ua/assets/uploads/publications/Pereklad_rishennya_evr_sudu_13072017.pdf
5. Дело «Мирилашвили против России» [Mirilashvili v. Russia] (жалоба N 6293/04) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://hand-help.ru/documents/ECHR_case_of_mirilashvili_v_RF_reshenie.doc
6. Паршак С. Открытие материалов уголовного производства стороной обвинения в соответствии с положениями уголовного процессуального законодательства Украины / С. Паршак // *Legea si viata*. — 2015. — №5/2. — С. 67-70. — С. 68-69.
7. Ухвала Краматорського міського суду Донецької області від 11 січня 2017 року (справа № 234/8861/16-к) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/64637574>
8. Ухвала Мелітопольського міськрайонного суду Запорізької області від 5 липня 2016 року (справа № 320/4831/15-к) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/58825666>
9. Ухвала Вінницького міського суду Вінницької області від 27 квітня 2017 року (Справа №127/24650/15-к) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/66663890>
10. Боржецька Н.Л. Форми закінчення досудового розслідування: правові, теоретичні та прикладні проблеми : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика, судова експертиза, оперативно-розшукова діяльність» / Наталія Леонідівна Боржецька. — Острог, 2016. — 252 с. — С. 83.

Гловюк І.В.

Вопросы ознакомления с материалами досудебного расследования в контексте практики ЕСПЧ.

Аннотация. Статья посвящена исследованию проблемных вопросов ознакомления с материалами досудебного расследования в порядке ст.ст. 221 и 290 УПК Украины в контексте практики ЕСПЧ. Указаны недостатки нормативной регламентации этих процедур в части ограничения ознакомления с материалами. Предложены и сформулированы изменения и дополнения в УПК Украины.

Ключевые слова: материалы досудебного расследования, открытие, удаления сведений, достаточное время и возможности для защиты, пропорциональность ограничения, правовая определенность

I. Hloviuk

Issues of reviewing materials of the pre-trial investigation in the context of the ECtHR's case-law.

Summary. The article is devoted to examination of issues of reviewing materials of pre-trial investigation under Articles 221 and 290 of the CCP of Ukraine in the context of the ECtHR's case-law. The flaws of normative regulation of such procedures with regard to restricting the review of materials are highlighted. The amendments and additions to the CCP of Ukraine are suggested and formulated.

Keywords: materials of pre-trial investigation, disclosure, removal of records, adequate time and facilities for the defense, proportionality of restriction, legal certainty.

